

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ι

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1932

ΑΡΙΘ. 3

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ ΚΑΙ Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἡ πρώτη τοῦ νέου ἔτους ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἔθνικῳ κόσμῳ ἦτο ἡμέρα ἀσωτείας καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν χρόνων τοῦ Ἱ. Χρυσόστομου. Ἦτο ἡμέρα ἐξάλλου χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης καὶ δὴ ἀνοησιῶν καὶ πλανῶν. Ἐφρόνουσι οἱ ἄνθρωποι ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποδεχθοῦν τὴν ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους ἐν κοσμικῇ χαρᾷ καὶ ἀμαρτωλῷ διὰ νὰ ἔχουν ὄλον τὸ ἔτος εὐφρόσυνον. Ὁ σοφιστὴς Διδάσιος περιγράφει ἐν ὁμιλίᾳ εἰς τὰς Καλλάνδας τὸν τρόπον τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ νέου ἔτους, ὡς καὶ ὁ Ὀδίδιος. «Ἄνθει, λέγει ὁ Διδάσιος, ἐν ἅπασιν μὲν ἡ ἑορτὴ πεδίοις, ἐν ἅπασιν δὲ γηλόφοις, ἐν ἅπασιν δὲ ὄρεσι καὶ λίμναις καὶ ποταμοῖς, ἐν οἷς πλοῖά τε καὶ πλέοντες.... Πανταχοῦ δὲ πόται καὶ τράπεζαι συδαριτικαὶ καὶ γέλωτες». Πάντες, πλοῦσιοι καὶ πτωχοὶ ἐδαπάνων χρήματα. «Ἐρωεὶ γὰρ τις λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους δαπάνης ὥστε τὸν ἄλλον χρόνον τῆ συλλογῇ χαίροντες, τότε ἐν κέρδει τὴν ἀνάλωσιν ποιοῦνται». Κατὰ τὴν πρώτην δὲ τοῦ ἔτους ἡ πόλις ἐστολιζέτο καὶ ἐγένετο λαμπρά· «περιχαρῆς ἡμῖν ἡ πόλις, λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, γέγονε καὶ φαειρά, καὶ ἐστεφάνωται, καὶ καθάπερ γυνὴ φιλόκοσμος καὶ πολυτελής, οὕτως ἡ ἀγορὰ φιλοτίμως ἐκαλλωπίσκατο σήμερον, χρυσία περιθεμένη καὶ ἱμάτια πολυτελῆ καὶ ὑποδήματα καὶ ἑτέρα τινα τοιαῦτα, τῶν ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις ἐκάστου τῆ τῶν οἰκείων ἔργων ἐπιδείξει τὸν ὁμοτέχνον παραδραμεῖν φιλονεικούντος». Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν περιωρίζοντο μόνον εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τοῦτον στολισμὸν ἐρρίπτοντο καὶ εἰς παντοίας ἀσωτείας, αἵτινες διαφθείρουσιν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. «Αἱ διαβολικαὶ παννυχίδες, λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, αἱ γινόμεναι σήμερον καὶ τὰ σκώμματα καὶ αἱ λαιδοῦραι καὶ αἱ χορεῖαι αἱ νυκτεριναὶ καὶ ἡ καταγέλαστος αὕτη κωμῳδία παντὸς πολέμιου χαλεπώτερον τὴν πόλιν ἡμῶν ἐξηχμαλώτισε». Καὶ ὁ μὲν Διδάσιος χαίρει καὶ ἐπαινεῖ τὰ γινόμενα ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει, ὁ δὲ Ἱ. Χρυσόστομος κατακρίνει καὶ καταδικάζει καὶ δὴ ἐξετάζει ἀπὸ ὑψηλοτέρας καὶ χριστιανικῆς ἀπόψεως. Ἐν τούτῳ δύναται τις νὰ διακρίνη τὴν διαφορὰν τῶν ἀντιλήψεων τοῦ Ἑθνισμοῦ καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἡθικῆς τῶν δύο ἀντιθέτων κόσμων· τὸ πνεῦμα τῆς δου-

λείας τοῦ Ἑθνισμοῦ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας.

Ἄς ἴδωμεν συντόμως τί διδάσκει ὁ μέγας Διδάσκαλος τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

«Οἱ δὲ ἐν τοῖς καπηλείοις ἀγῶνες γινόμενοι σήμερον, λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, οὗτοι μὲν μάλιστα ὀδυνῶσι καὶ ἀσωτείας καὶ ἀσεβείας ἐμπεπλησμένοι πολλῆς· ἀσεβείας μὲν ὅτι παρατηροῦσιν ἡμέρας οἱ ταῦτα ποιοῦντες καὶ οἰωνίζονται καὶ νομίζουσιν, εἰ τὴν νουνημίαν τοῦ μηνὸς τούτου μεθ' ἡδονῆς καὶ εὐφροσύνης ἐπιτελέσαιεν, καὶ τὸν ἅπαντα τοιοῦτων ἕξιν ἐνιαυτὸν· ἀσωτείας δέ, ὅτι ὑπὸ τὴν ἑὴ γυναῖκες καὶ ἄνδρες μετὰ πολλῆς τῆς ἀσελγείας τὸν ἄκρατον σπῶσι. Ταῦτα ἀνάξια τῆς ἡμετέρας φιλοσοφίας». Ἡ παρατήρησις τῆς ἡμέρας ὅτι ἐξ αὐτῆς ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία τοῦ ὄλου ἔτους εἶνε, ὡς λέγει, πλάνη καὶ ἀνοια, ἀλλὰ καὶ διαβολικὴ σκέψις, διότι ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ ἐξετάζῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν, ἀλλὰ πρέπει νὰ πράττῃ πάντοτε τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ ἀρεστὸν τῷ Θεῷ· «πονηρὰ ἡμέρα καὶ ἀγαθὴ γίνεται οὐ παρὰ τὴν οἰκείαν φύσιν (οὐδὲν γὰρ ἡμέρα διενήνοχεν ἡμέρας) ἀλλὰ παρὰ τὴν ἡμετέραν σπουδὴν καὶ ραθυμίαν». Ὅταν ἐργάζεται ὁ χριστιανὸς τὴν δικαιοσύνην, θ' ἀποδῇ ἡ ἡμέρα χρηστή· ὅταν τοῦναντίον ἐργάζεται τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀμαρτίαν, θ' ἀποδῇ «πονηρὰ καὶ κολάσεως γέμουσα». Οὕτω μόνον, λέγει, «ἅπαντα δεξιὸν ἔχεις τὸν ἐνιαυτὸν», τοῦναντίον δέ, «ἀν τῆς κατὰ σαυτὸν ἀρετῆς ἀμελήσῃς, ἀρχαῖς δὲ μηνῶν καὶ ἀριθμοῖς ἡμερῶν ἐμπιστεύσῃς σου τῆς ψυχῆς τὴν εὐφροσύνην, πάντων ἔρημος ἔσῃ τῶν κατὰ σαυτὸν ἀγαθῶν». Αἱ τοιαῦται σκέψεις περὶ ἡμερῶν καὶ μηνῶν εἶνε ἀντικρυσσατανικαί, διότι ὁ Πονηρὸς οὐ μόνον διὰ τούτων ῥίπτει εἰς ραθυμίαν, ἀλλὰ καὶ διαβάλλει τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, ὁ δὲ χριστιανὸς πρέπει νὰ ἔχη ὑπ' ὄψιν «ὅτι οὐδὲν κακόν, ἀλλ' ἀμαρτία μόνον, καὶ οὐδὲν ἀγαθόν, ἀλλ' ἀρετὴ μόνον καὶ τὸ διὰ παντὸς ἀρέσκειν Θεῷ».

Ὁ ἀληθὴς χριστιανὸς, ὡς ἀληθὴς φιλόσοφος, δύναται νὰ ὠρεληθῇ ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ νέου ἔτους ὅταν σκεφθῇ ὑψηλότερον καὶ πεισθῇ περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων καὶ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ φρικτοῦ δικαστηρίου ἐνώπιον τοῦ ὀποιοῦ θὰ παραστῇ. Ἴδου πῶς λαμπρῶς ἀναπτύσσει τοῦτο ὁ ἀμίμητος Ἱ. Χρυσόστομος. «Εἰ δὲ ἄρα τι καὶ καρπώσασθαι ἀπὸ νουνημίας βούλει, ἐκεῖνο ποιή-

σον. Ὅταν ἴδῃς ἐνιαυτὸν πληρωθέντα, εὐχαρίστησον τῷ Δεσπότη ὅτι σὲ εἰσήγαγεν εἰς τὴν περίοδον ταύτην τῶν ἐνιαυτῶν κατάνυξόν σου τὴν καρδίαν, ἀναριθμησαί σου τὸν χρόνον τῆς ζωῆς, εἰπὲ πρὸς ἑαυτὸν. Αἱ ἡμέραι τρέχουσι καὶ παρέρχονται, οἱ ἐνιαυτοὶ πληροῦνται, πολὺ τῆς ὁδοῦ προεκόψαμεν· ἄρα τι ἡμῖν εἰργασταὶ καλόν; ἄρα μὴ κενοὶ καὶ ἔρημοι δικαιοσύνης ἀπάσης ἐντεῦθεν ἀπελευσόμεθα. Τὸ δικαστήριον ἐπὶ θύραις, πρὸς γῆρας ἡμεῖς, ἐπιέγεται λοιπὸν ἡ ζωῆ. Ταῦτα ἀπὸ νουνημίας φιλοσόφει, ταῦτα ἀπὸ τῆς περιόδου τῶν ἐνιαυτῶν ἀναμιμνήσκου· τῆς μελλούσης ἡμέρας ἀναλογισώμεθα μὴ ποτε καὶ πρὸς ἡμᾶς εἴπη τις ἐκεῖνο τὸ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους εἰρημένον τῷ προφήτῃ· «Ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι· αἱ ἡμέραι ἡμῶν καὶ τὰ ἔτη ἡμῶν μετὰ σπουδῆς».

Οὕτω σφοδρῶς καὶ σοφῶς καταδικάζει τὴν πλάνην τῶν ἀνθρώπων, ἣτις ἀτυχῶς ὑπῆρχε μετὰ τῶν χριστιανῶν καὶ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον ὑπάρχουσα παρὰ πολλοῖς. Καί· δὲν εἶνε μόνον οἱ λεγόμενοι παλαιολογοῦνται εἰ διδάσκοντες νὰ παρατηροῦν ἡμέρας καὶ ὥρας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι, ἀγνοοῦντες τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε πνεῦμα ἀγάπης καὶ δικαιοσύνης καὶ ἐλευθερίας. «Τὸν γὰρ χριστιανόν, λέγει ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, οὐχὶ μῆνας οὐδὲ νουνημίας οὐδὲ κυριακὰς ἐορτάζειν χρή, ἀλλὰ διὰ παντὸς τοῦ βίου τὴν αὐτῆς πρέπουσαν ἐορτὴν ἄγειν. Τίς δ' αὐτῆς πρέπουσα ἐορτή; Ἀκουσώμεν Παύλου λέγοντος «ὡς τε ἐορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εὐκρινείας καὶ ἀληθείας» (Α' Κορινθ. ε', 8).

Ὁ Ἱ. Χρυσόστομος ἐν τῇ ὥρα τῆς αὐτῆς ὁμιλίας προτρέπει τοὺς χριστιανούς νὰ ζεῦν χριστιανικῶς καὶ νὰ ἐργάζωνται τὰ πάντα πρὸς δόξαν Θεοῦ. Ἀναπτύσσει δὲ ἐπιχαρίως πάσας τὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ πάσας τὰς κοινωνικὰς σχέσεις μᾶλλον ἐργασίας αὐτοῦ καθ' ἑ; δύναται νὰ ἐργάζεται πρὸς δόξαν Θεοῦ. Ὁρθῶς δὲ φρονεῖ ὅτι καὶ εἰς αὐτὰ τὰ φαινομενικῶς ἀδιάφορα ὁ χριστιανὸς πρέπει ν' ἀποβλέπῃ εἰς τὴν δόξαν Θεοῦ καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ὑπάρχουν ἀδιάφορα διὰ τὸν χριστιανόν· τὰ πάντα ἐκτιμῶνται ἀπὸ τῆς διαθέσεως τοῦ πράττοντος καὶ τῆς πίστεως. «Τί γάρ, λέγει, τοῦ κείρασθαι εὐτελέστερον; ἀλλ' ἔστι καὶ τοῦτο ποιῆσαι διὰ τὸν Θεόν. Ὅταν γὰρ τὴν κόμην διαθῆς, μηδὲ καλλωπίσῃς τὴν ὄψιν, μηδὲ πρὸς δέλεαρ καὶ ἀπάτην τῶν ὀρώντων σαυτὸν κατακοσμήσῃς, ἀλλ' ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, καὶ ὅσον ἡ χρεια ἀπαιτεῖ μόνον, διὰ τὸν Θεὸν τοῦτο ἐποίησας καὶ πάντως ἕξεις τὸν μισθόν, ὅτι ἐπιθυμίαν ἀπήλασας πονηρὰν καὶ φιλοτιμίαν ἀκαιρον ἐνέκοψας».

Οὕτω ἀριστοτεχνικῶς ὁ Ἱ. Χρυσόστομος διδάσκει καὶ καταδικάζει πλάνας καὶ δεισιδαιμονίας ἐθνικὰς καὶ εἰδωλολατρικὰς, αἵτινες ἦσαν, ὡς μὴ ὠφελε, καὶ μετὰ τῶν χριστιανῶν. Βεβαίως· «ἡ ἀγνοία εἶνε πολλῶν κακῶν ἀνθρώποις αἰτία, ὡς περ ἀχλὺν τινα κατα-

χέουσα τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα» κατὰ Λουκιανόν. Τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ἀληθείας διαλύει τὸ σκότος τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς πλάνης· ὁδηγεῖ δὲ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου καὶ τῆς εὐημερίας τὰς κοινωνίας καὶ τὰ ἔθνη. Ὁφείλομεν νὰ ἐργασθῶμεν ἐν χριστιανικῷ πνεύματι καὶ φρονήματι πρὸς σωτηρίαν καὶ πρόοδον τοῦ ἔθνους. «Ἐν κλυδωνίῳ νῦν ἔστιν ἡ ναῦς· πρὸ τοῦ νκυαγίου διασωσάσαι αὐτὴν σπουδάσωμεν», ἵνα κατὰ τὸν αὐτὸν πατέρα εἴπωμεν.

† Ο ΓΟΥΤΥΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ
ΠΟΥΛΥΚΑΡΗΟΣ

ΚΟΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Μία δίκη καὶ μία ἔκκλησις. [8]

Αἱ ἐνέργειαι αὗται, νόμιμοι ἢ ἄλλαι, δυνατόν νὰ μὴ σημαίνουν «διωγμὸν τῆς θρησκευτικῆς πίστεως». Οὐδεὶς σοβιετικὸς πολίτης ἠναγκάσθη διὰ νόμου ἢ ἐπὶ ποινῇ νὰ δεχθῆ ἢ ἀπορρίψῃ τὸ βάπτισμα τῶν νηπίων, τὴν ἐκπόρευσιν καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ ἢ τὴν ἀπαστολικὴν διαδοχὴν. Ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως πολλὰ ἐκ τῶν ποινῶν, αἵτινες ἐξετέθησαν ἐν τῇ σφαιρᾷ τῆς θρησκευτικῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς, ἐπεβλήθησαν διὰ πράξεις ἐναντίον τοῦ νόμου, ἀλλὰ κώδικος νόμων, ὅστις τηρούμενος δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν θρησκείαν νὰ διαφύγῃ τὸν ἐξ ἀσφυξίας θάνατον. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑπακοῆς εἰς τινὰ νόμον, τὸ τέλος τοῦ ὁποῦ εἶνε ὁ πνευματικὸς θάνατος ποιμένος καὶ ποιμνίου, ἐπαρουσιάσθη τετραγωνικῶς ἐν τῇ δίκῃ τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ κλήρου ἐν Ρωσίᾳ κατὰ τὸ 1923. Ἐνὸς ἔτους καταναγκαστικῶν ἔργων ποινὴ ἐπιβάλλεται κατὰ τῶν διδασκόντων τὴν θρησκείαν εἰς παιδία καί τῶν 18 ἐτῶν εἴτε εἰς κρατικὰ εἴτε εἰς ἰδιωτικὰ ἰδρύματα. Τὰ δικαστήρια ἐρμηνεύουν τὸν νόμον ὡς ἐφαρμοζόμενον καὶ κατὰ τῶν Κυριακῶν Σχολείων καὶ τῶν ἱερῶν, τῶν διδασκόντων ἰδιωτικῶς ὁμάδα παιδίων.

Ἴνα ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν δίκην—ὁ εἰσαγγελεὺς ἀπηύθυνε τὰ ἐρωτήματά του εἰς τὸν κατηγορούμενον Φεδόρῳφ ἑξαρχὸν τῶν ρώσων οὐνιτῶν, ὅστις ἀπήνησεν ὡς ἑξῆς:

Ἐρ. Γινώσκεις ὅτι τὸ διάταγμα ἀπαγορεύει νὰ διδάσκῃς παιδία;

Ἀπ. Μάλιστα—ἐν σχολείῳ.

Ἐρ. Καὶ πόσα παιδία ἐδίδαξες κατ' οἶκον;

Ἀπ. Ἐν, δύο, ἔστιν οἱ περισσότερα.

Ἐρ. Καὶ τὸ ἀνώτατον ὄριον;

Ἀπ. Ὁ ἀριθμὸς ἀνῆλθεν εἰς δέκα.

Ἐρ. Καὶ δὲν ἦτο σχολεῖον;

Ἀπ. Ὁχι.

Ἐρ. Τότε τί ἦτο;

Ἀπ. Εἶνε καθῆκόν μου ὡς ἱερεὺς νὰ διδάσκω τὰ παιδία. Εἶνε ἀνάγκη νὰ πράττω τοῦτο τῇ αἰτησίῃ τῶν γονέων. Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ μὴ διδάσκω.

Ἐρ. Θάτω τὸ ἐρώτημα κατ' εὐθείαν. Τοιαύτη διδασκαλία ὁμάδος παιδίων εἶνε ἢ ὄχι σχολεῖον;

Ἄπ. Ὅχι· δὲν εἶνε σχολεῖον κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ διατάγματος.

Ἐρ. Ἐμμένεις εἰς τὴν ἀποψίν σου, ἦεις εἶνε ἀντικρὺς ἀντίθετος εἰς τὸν νόμον;

Ἄπ. Ὡ; καθολικὸς ἱερεὺς, ὅταν διδάσκω τὴν θρησκείαν εἰς τὰ παιδιὰ ἐκπληρῶ κατ' εὐθεΐαν τὸ καθήκον μου.

Ἐρ. Καὶ δηλώνεις ὅτι θὰ πράττης τοῦτο ἐν τῷ μέλλοντι;

Ἄπ. Μάλιστα, θὰ πράττω τοῦτο.

Ὁ πατὴρ Φεδέρωφ ἐκτελεῖ ἀκόμη τὴν ποινὴν τῆς ἐξορίας ἐν τῷ Ἄρκτῳ, ἦας ἐπεβλήθη εἰς αὐτὸν διὰ τὴν ἱερατικὴν αὐτοῦ πίστιν.

Ὁρθόδοξοι ἐπίσκοποι ἐξώριστοι ἐν Σολόβκη διὰ τὴν αὐτὴν πίστιν εἰς τὴν κλησίν των ἀπηύθυναν κατὰ τὸ 1926 αἴτησιν πρὸς τὴν σοβιετικὴν κυβέρνησιν ζητοῦντες πνευματικὴν ἐλευθερίαν. Ἡ ἐκκλησιὰ ἀξίζει νὰ καταλάβῃ θέσιν μεταξὺ τῶν μεγάλων μνημείων τῆς ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας διὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν, διορατικότητα, σαφήνειαν καὶ γενναιότητα ἐν τῇ διατυπώσει τῆς διακρίσεως τῆς στάσεως αὐτῶν ἀπὸ τῆς τοῦ κομμουνισμοῦ. Ἡ ἐκκλησιὰ, ἀφοῦ ἀναγνωρίζει τὴν σφαῖραν τοῦ κράτους ἐν τῇ πολιτικῇ ὁργανώσει τῆς ἐξουσίας, ἐν τῇ κατανομῇ τοῦ πλοῦτου καὶ ἐν τῇ ἐθνικοποιήσει τῆς ἰδιοκτησίας, τὸν λόγον τῆς διαστάσεως διαβλέπει ἐν τῷ ἀσυμβιβαστῶ τῶν διδασκαλιῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ὕλισμόν καὶ τὴν φιλοσοφίαν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ τῆς κυβερνήσεως, τῆς διευθυνομένης ὑπὸ τοῦ κόμματος ἐκείνου ὡς ἑξῆς:

«Ἡ Ἐκκλησιὰ ἀναγνωρίζει τὴν ὑπαρξίν πνευματικῆς ἀρχῆς. Ὁ κομμουνισμὸς ἀπορρίπτει αὐτήν. Ἡ Ἐκκλησιὰ πιστεύει εἰς ζῶντα Θεόν, δημιουργὸν τοῦ κόσμου, προνοητὴν τῆς ζωῆς καὶ τῆς τύχης του. Ὁ κομμουνισμὸς δὲν παραδέχεται τὴν ὑπαρξίν του· πιστεύει ὅτι ὁ κόσμος ὁργανώθη ἐξ ἑαυτοῦ καὶ ὅτι τὴν ἱστορίαν του δὲν κυβερνοῦν λογικαὶ ἀρχαὶ καὶ σκοποί. Ἡ Ἐκκλησιὰ πιστεύει εἰς τὰς σταθερὰς ἀρχὰς τῆς ἠθικότητος, τῆς δικαιοσύνης, τοῦ νόμου. Ὁ κομμουνισμὸς θεωρεῖ αὐτὰς ὡς ὑποθετικὰς συνεπειὰς τῆς διαμάχης τῶν τάξεων καὶ ἀποδίδει ἀξίαν εἰς τὰ ἠθικὰ ζητήματα μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς χρησιμότητος αὐτῶν. Ἡ Ἐκκλησιὰ ἐνσταλάζει τὸ αἶσθημα τῆς ταπεινοφροσύνης· ἐκείνης, ἦας ἀνυψώνει τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου· ὁ κομμουνισμὸς ἐξυτελεῖ τὸν ἀνθρώπον διὰ τῆς ὑπερσηφάνειας του...

Διὰ τὴν Ἐκκλησίαν θρησκεία εἶνε ὄχι μόνον ἡ ζῶσα δύναμις, ἦας καθιστᾷ τὸν ἀνθρώπον ἱκανὸν νὰ ἐπιτύχῃ τὸν οὐράνιον αὐτοῦ προορισμόν, ἀλλὰ καὶ ἡ πηλὴ παντὸς ὅ,τι εἶνε μέγιστον ἐν ταῖς ἀνθρωπίναις σχέσεσι—τὸ θεμέλιον ἐπιγείου εὐτυχίας, εὐδαιμονίας καὶ υγείας τῶν ἔθνων. Διὰ τὸν κομμουνισμὸν ἡ θρησκεία εἶνε τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον δηλητηριάζει τὰ ἔθνη, τὸ ὁποῖον ἐξασθενεῖ τὴν δραστηριότητα αὐτῶν, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ πηγὴ τῆς πτωχείας καὶ τῶν ἀτυχημάτων αὐτῶν. Ἡ Ἐκκλησιὰ ποθεῖ, ὅπως ἡ θρησκεία ἀνθῆ. Ὁ κομμουνισμὸς ἐπιθυμεῖ, ὅπως ἡ θρησκεία ἀπολεσθῆ. Ἀφοῦ τόσον βαθεῖα εἶνε ἡ διαφορὰ ὡς πρὸς τὰς θεμελιώδεις ἀρχὰς, ἡ ὁποία

χωρίζει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ κράτος, ἀπαβαίνει ἀδύνατος ἡ ὑπαρξὶς ἐσωτερικῆς συγγενείας ἢ συνδι-αλλαγῆς μεταξὺ αὐτῶν. Δὲν δύνανται νὰ συμβιβασθῶσι θέσις καὶ ἀρνήσις, ναὶ καὶ οὐ. Διότι ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ψυχὴν τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ὄρους τῆς ὑπαρξέως της καὶ τὸν λόγον τοῦ εἶναι της ἀρνεῖται ὁ κομμουνισμὸς κατηγορηματικῶς.

Ἡ πρόθεσις ἐν τῷ νῷ τῶν ἡγετῶν τοῦ κομμουνισμοῦ, ὅπως ἐξαλείψουν τὴν θρησκείαν ὑπὸ πᾶσαν μορφῇ, εἶνε ἀναμφισβήτητος Αὐτὴ ἡ ἰδικὴ των μαρτυρία περὶ τούτου εἶνε μονοτόνως ὁμοιόμορφος. Δὲν ὑπάρχει ἀθθενεῖα ἀνωτέρα τοῦ Λενίν. Κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1925 ἡ «Ἰζβέστια» ἐν ἐπιστολῇ τοῦ κομμουνιστοῦ προφήτου πρὸς τὸν Γάρον παρῆθηκεν ὅτι αὐτὴ ἀποκαλεῖ «τὰς ὡραίας αὐτὰς ἰδέας».

«Εἰς τὰς μάλιστα ἐλευθέρας χώρας, ἔνθα ἐκκλησιὰς πρὸς τὴν δημοκρατίαν, πρὸς τὸν πληθυσμόν, πρὸς τὴν δημοσίαν γνώμην καὶ πρὸς τὴν ἐπιστήμην θὰ ἦτο ὄλως ἀναφελής, εἰς τοιαύτα· χώρας (Ἄμερικήν, Ἑλβετίαν καὶ τῆς ὁμοίας), ὁ λαὸς καὶ οἱ ἐργάται ἀποναρῶνται διὰ τῆς ἰδέας μιᾶς ἀγνῆς, πνευματικῆς θεότητος, ἣτις ὀφείλει ἀρχικῶς νὰ δημιουργηθῆ. Ἀκριβῶς ἐπειδὴ πᾶσα θρησκευτικὴ ἰδέα, πᾶσα ἰδέα περὶ Θεοῦ, τί λέγω; πᾶσα φρονησιὰ μετὰ τοιοῦτων σκέψεων εἶνε ἀνέλεπτος εὐείλεια, διὰ τοῦτο μετὰ χαρᾶς γίνεται ἀνεκτὴ, πολλάκις μάλιστα γίνεται εὐπρόσδεκτος ὑπὸ τῆς ἀστικῆς δημοκρατίας, ἐπειδὴ καὶ μόνον εἶνε ἡ ἐπικινδυνωδεστάτη χθαμαλότης, ἡ εὐτελεσετάτη ἐπιδημία».

(Ἀκολουθεῖ) † Ο ΘΥΑΤΕΙΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΕΩΣ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΝΑΟΥ

Ἄριθ. Πρωτ. 62394.

Ἄριθ. Γνωμ 480.

Ὁ παρὰ τῇ Διευθύνσει Θρησκευμάτων Νομικὸς Σύμβουλος πρὸς τὴν Διεύθυνσιν Θρησκευμάτων.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ διαδιδιοχθέντος μοι ὑμετέρου ἐγγράφου ὑπ' ἀριθ. 62394, δι' οὗ ἐρωτᾶται ἐάν, προκειμένου περὶ συστάσεως ἐνορίας, ἀπαιτεῖται σύμφωνος γνώμη τοῦ Μητρ. Συμβουλίου καὶ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου κλπ., ἔχω τὴν τιμὴν, λαθὼν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς διὰ τοῦ ὧ; ἄνω ὑμετέρου ἐγγράφου διατυπωμένας σκέψεις, νὰ γνωρίσω τὴν ἐπὶ τούτου γνώμην μου ὡς αὕτη ἀκολουθεῖ.

Κατὰ τὸ ἄρθρον 3 τοῦ Ν. Δ. τῆς 17ης Δεκεμβρίου 1923, ἐνοριακὸς ναὸς ἱδρύεται διὰ Β. Δ. μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ οἰκείου Μητροπ. Συμβουλίου, στηριζομένην α'.) εἰς αἴτησιν τοῦ ἡμίσεως τοῦ κατὰ τὸν νόμον ἀπαιτουμένου, ἵνα ἀποτελέσωσιν ἐνορίαν, ἐλαχίστου ἀριθμοῦ οἰκογενειῶν καὶ β'.) εἰς γνωμοδότησιν τοῦ οἰκείου Δημοτικοῦ ἢ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου.

Ἐκ τῆς διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου τούτου καταδεικνύεται ὅτι ὁ νομοθέτης ἐπεζήτησε κυρίως τὴν γνώμην τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου, ὡς ἐμφανίζοντος

μεῖζον τὸ κῆρος πρὸς ἔκδοσιν τοῦ οἰκείου διατάγματος περὶ συστάσεως ἐνορίας καὶ ὅτι ἀπήτησε προδικασίαν πρὸς τῆς διατυπώσεως τῆς γνώμης τοῦ Δ. Σ. συνιστωμένην εἰς τοῦτο, εἰς αἴτησιν τῶν οἰκογενειῶν καὶ γνωμοδοτήσιν τοῦ Δημ. Συμβουλίου. Τούτοις συνφδᾶ, ἡ Διοίκησις, ὡς θαρσυνόμενη μετ' τὴν ἔκδοσιν τοῦ Π. Διατάγματος, δέον νὰ λάβῃ, ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπόφασιν τοῦ Μ. Σ., τὴν πρᾶξιν δῆλον τὴν ἐγγύτερον πρὸς αὐτὴν κειμένην, δι' ἧς πληροῦται ἡ ἔλη διαδικασία, ἣτις καὶ ἐμφανίζεται ὡς τέλος αὐτῆς, τῶν λοιπῶν ἐνεργειῶν ἀποτελοσῶν τὴν προδικασίαν τῆς ἀποφάσεως τοῦ Μ. Σ., στηριζομένης, κατὰ τὴν φρασεολογίαν τοῦ νόμου, εἰς τὴν αἴτησιν τῶν οἰκογενειῶν καὶ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ Κοιν. Συμβουλίου.

Ἐὰν ἡ ἐννοια τῆς διατάξεως ταύτης ἦτο ὅτι ἀπαιτεῖται σύμφωνος γνώμη Μητρ. καὶ Κοιν. Συμβουλίου καὶ ὅτι ἡ ἀρνήσις ἐνδὲς τούτων θὰ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ματαίωσιν τῆς ἰδρύσεως ἐνορίας, ἔδει νὰ ἔχη οὕτω «ἐνοριακὸς ναὸς κλπ. ἰδρύεται μετὰ σύμφωνον γνώμην τοῦ οἰκείου Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου καὶ τοῦ Κοινοτικοῦ ἢ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, στηριζομένην εἰς αἴτησιν κλπ.», θὰ διευτυποῦτο ἐν ἄλλοις, ὡς διευτυπώθη παραπλησίᾳ ἐνέργεια διὰ τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ νόμου ΓΦΣΤ, ὅπερ ἀπήτησεν ὁμόφωνον γνωμοδότησιν καὶ τοῦ οἰκείου Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐν διαφωνία αὐτῶν κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων. Διὰ τοῦ ἄρθρου ὅμως τούτου, ὡς ἔχει διατυπωθῆ, ἀπήτησεν ὁ νόμος δι' ἀφορόν τι Ἐὰν μὲν τοῦ Μητρ. Συμβουλίου γνώμην, ἀπὸ δὲ τοῦ Κοινοτικού Συμβουλίου γνωμοδότησιν. Ἡ περὶ γνωμοδοτήσεως δὲ τοῦ Κοινοτικοῦ συμβουλίου προσθήκη ἔδει νὰ παραλείπετο, ὡς παρέλκουσα ἄνω, ἐὰν ὁ νομοθέτης ἤθελεν ὁμόφωνον γνώμην ἀμφοτέρων, διότι ἀπὸ τῆς λέξεως «γνώμη» θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξαρτηθῶσι καὶ ν' ἀναχθῶσι αἱ φράσεις περὶ τε τοῦ Μητροπολιτικοῦ καὶ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου. Ἐὐχερέστερον θὰ ἠδύνατο τις νὰ παραδεχθῆ ὅτι ἡ φερομένη συμφωνία τῆς γνώμης Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἀναφέρεται πρὸς τὴν ἐγγύ: αὐτῆς περίοδον, τὴν ἀφορώσαν τὴν αἴτησιν οἰκογενειῶν, δυσχερέστερον ὅμως εἰς τὴν περὶ γνωμοδοτήσεως τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου.

Ἐκ τούτων πάντων καὶ ὅπως ἀναγράφονται ἐν ταῖς σκέψεσι τοῦ ὑμετέρου ἐρωτήματος, ἀ: πλήρως συμμερίζομαι, ἔχω τὴν γνώμην ὅτι τὸ Ὑπουργεῖον δέον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν γνώμην τοῦ Μητρ. Συμβουλίου, μετ' ἐξακριβώσιν, ἐὰν ἐτηρήθη ἡ ἀπαιτούμενη προδικασία ἢ προϋπθέσεις, ἀνεξαρτήτως τοῦ ἐὰν αἱ κατὰ ταύτην διατυπώμεναι γνώμαι εἶναι ἀρνητικαὶ ἢ οὐ.

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
Χ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΑΜΒΩΝΑ

3.

Ἡ πρὸς τὸν Κύριον καταφυγή
(Κυρ. ΙΒ'. Λουκᾶ 17 Ἰαν.)

«Καὶ αὐτοὶ ἦσαν φωνὴν λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς». (Λουκ. ιζ', 13).

Εἰς προηγούμενον κήρυγμα περιεγράφη ἡ κατάστασις τῆς σημερινῆς ἀνθρωπότητος. Ποῖος δὲν βλέπει ὅτι τὰ ἀνθρώπινα μέσα δὲν εἶναι πλέον ἱκανὰ διὰ τὴν θεραπείαν τῆς; Οἱ ἀσχολούμενοι τὰς ἡμέρας αὐτὰς μετ' οὗτοι οἰωνοὺς τοῦ νέου ἔτους δὲν βλέπουν εἰς τὸν ὁρίζοντα εἰ μὴ μελανὰ σύννεφα ἀπελπισίας. Καὶ ὅμως δὲν ἐξέλιπε πᾶσα ἐλπίς. Διότι ἐκεῖ ὅπου σταματᾷ ἡ ἀνθρωπίνη ἱκανότης ἐργάζεται ἡ θεϊκὴ παντοδυναμία. «Τίς ἔγνω νοῦν Κυρίου ἢ τίς συμβούλος αὐτοῦ ἐγένετο;» Ἐκεῖνος ὅστις ἀνορθοῖ καταρραγμένους» καὶ μετ' ἓνα λόγον ἐθεράπευσε τοὺς «λεπροῦς» τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου εἶναι πάντοτε ἕτοιμος διὰ νὰ βοηθήσῃ ὅλους ὅσοι ὑψώνουν τὴν φωνὴν τῶν πρὸς Αὐτὸν ὅπως ἐκεῖνος. Τὴν φωνὴν ταύτην ἄς μελετήσωμεν σήμερον διὰ νὰ διδαχθῶμεν τί δύναται νὰ ἐπιτύχῃ ἡ πρὸς τὸν Κύριον καταφυγή.

Α'. - Ἀπαισία καὶ τρομοκρατικὴ ἡ νόσος τῶν «λεπροῶν» οἱ ὅποιοι ἐφώναζαν τὸ «ἐλέησον ἡμᾶς» καὶ γενικὴ ἡ ἀπελπισία διὰ τὴν θεραπείαν τῶν. Τὰ θαυμάσια ὅμως τοῦ Κυρίου διήγειραν τὴν πίστιν τῶν καὶ ἡ πίστις ἐφώναξε καὶ ὁ Σωτὴρ μετ' ἓνα λόγον ἐχάρισε τὴν θεραπείαν (Λουκ. ιζ' 12—20).

Ἐτοιμοθάνατος Ἐζεκίας ὁ βασιλεὺς διὰ τὰς ἀμαρτίας του συναισθάνεται τὴν ἐνοχλήν του καὶ μετὰ δακρύων ἐπικαλεῖται τὸν Κύριον καὶ παρατείνεται ἡ ζωὴ του, διὰ τὴν θερμότητα τῆς προσευχῆς καὶ τὴν πίστιν (Ἡσ κ'. 1—6).

Οἱ Νινευῖται ἔχουν ὑπὸ τοῦ Κυρίου καταδικασθῆ εἰς ἐξολόθρευσιν καὶ ἡ προαγγελία τῆς καταστροφῆς κινεῖ εἰς μετάνοιαν καὶ ἡ μετάνοια μεταστρέφει τὴν ἀπόφασιν τῷ Θεῷ (Ἰωνᾶ γ'. 1 δ'. 11).

Δὲν ἐπαρκεῖ ὁ χρόνος διὰ ν' ἀναφέρῃ τις τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ὁ Κύριος τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἔσωσεν ἄτομα καὶ λαούς. Εἶναι δ' ἅπειρα τὰ παραδείγματα ὅσα ἡ ἱστορία δὲν διέσωσε καὶ ὅσα ἡ πείρα ἢ καθημερινὴ τῶν ἀνθρώπων διδάσκει. Ποῖος δὲν ἔχει εἰς τὸν βίβν του συναντήσει ἀνθρώπους φθίνοντας εἰς τὸ χεῖλος τῆς καταστροφῆς καὶ εἰς μίαν στιγμὴν ἀνασπαγέντας ἵνα μὴ πέσωσιν ἐντὸς αὐτῆς; Καὶ ποῖος, ἐὰν ἐπρόσεξεν εἰς τὴν ζωὴν του, δὲν ἔχει στιγμὰς, εἰς τὰς ὁποίας ὀφείλει τὴν σωτηρίαν του ἐκ βεβαίου κινδύνου; Οἱ ἄπιστοι τὰς ἀποδίδουν εἰς τὴν σύμπτωσιν, καὶ οἱ δεισιδαίμονες εἰς τὴν τύχην, ἀλλ' οἱ πιστεύοντες εἰς τὸν Χριστὸν γνωρίζουν ὅτι χωρὶς αὐτοῦ οὐδὲ θοῖξ πίπτει ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν (Λουκ. κα'. 18).

Β'. — «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν» (Ματθ. ζ'. 7) παρήγγειλεν ὁ Κύριος καὶ μετ' ἐπιτάσεως ἐβεβαίωσεν ὅτι «πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται» (Αὐτῶθ. 8)

Ἄσέβεια ἐθεωρήθη εἰς πᾶσαν θρησκείαν ἢ παράλειψις τοῦ καθήκοντος τῆς προσευχῆς, ἀλλ' ἐν ᾧ εἰς τὰς ἄλλας θρησκείας ἢ προσευχὴ σκοπὸν εἶχε τὴν ἐξιλέωσιν ἀπλῶς τοῦ πάντοτε ἐξωρισμένου Θεοῦ των, διὰ τοὺς χριστιανούς ἢ προσευχὴ εἶναι ἢ γλυκεία καταφυγὴ πρὸς τὸν φιλόστοργον Πατέρα, ὁ ὁποῖος δὲν δύναται νὰ δώσῃ «λίθον» εἰς τοὺς ζηζούοντας «ἄροτον» υἱοὺς (Αὐτόθ. 9). Ἄσέβεια θεωρεῖται καὶ παρ' ἡμῖν ἢ παράλειψις τῆς προσευχῆς, διότι ὁ γλυκύτατος Κύριος ὁ γνωρίζων τὰς ἀνάγκας μας καὶ «πρὸ τοῦ ἡμᾶς αἰτήσαι» (Αὐτόθ. 5'. 8) θέλει νὰ μᾶς δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἀνεκφράστου ἐκείνης εἰρήνης, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ἢ ψυχὴ ἢ ἐρχομένη εἰς ἐπικοινωνίαν μετ' Αὐτοῦ. Αὕτη δὲν σώζει μόνον τοὺς ἐπιδιώκοντας αὐτὴν ἀλλὰ καὶ ἐκείνους χάριν τῶν ὁποίων γίνεται· καὶ τοῦτο δὲ πάλιν ἢ Ἁγία Γραφή τὸ μαρτυρεῖ δι' ὧσων ὁ Θεὸς παρίσταται λέγων πρὸς τὸν Ἀβραάμ πρὸ τῆς καταστροφῆς τῶν Σοδόμων (Γενέσ. ιη' 23—32).

Δὲν ἐξέλιπε λοιπὸν πᾶσα ἐλπίς διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς παρουσίας ἀνθρωπότητος καὶ εἶναι ἀσεβὲς τὸ νὰ προδικάζῃ τις καὶ νὰ προμαντεύῃ καταστροφάς, ὅταν δὲν ἔχῃ ἀκούσει τὴν τελευταίαν λέξιν τὴν ὁποίαν μόνον ὁ Θεὸς δικαιούται νὰ εἴπῃ. Ἡ τελευταία λέξις τοῦ Θεοῦ δύναται νὰ εἶναι παρήγορος ἐὰν ἢ ἀνθρωπότης συναισθανομένη τὴν κατάστασιν τῆς καταφύγῃ πρὸς Αὐτόν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο χρειάζεται ἵνα ἕκαστος ἐκ τῶν πιστῶν πράγματι ἐξαρθῇ τὰς ἐλπίδας του ἀπὸ τὸν Οὐράνιον Πατέρα καὶ ὡς μέλος αὐτῆς τῆς ἁμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος θρηνησῇ διὰ τὸ μέρος τῆς ἁμαρτίας εἰς τὸ ὅποιον μετέχει, ζητήσῃ τὴν ἰδικὴν του θεραπείαν «ἐπαίρων τὴν φωνὴν» πρὸς τὸν Σωτῆρα καὶ ζητῶν νὰ αὐξήσῃ κατὰ ἕνα τὴν χορείαν τῶν «ἐκλεκτῶν» ἕνεκα τῶν ὁποίων «κολοβωθήσονται» αἱ ἡμέραι τῆς δοκιμασίας, διότι «εἰ μὴ ἐκολοβώθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σὰρξ» (Ματθ. κδ'. 22).

4.

Ἡ ἐμμονὴ ἐν τῇ πίστει.

(Κυρ. ΙΔ'. Λουκᾶ 24 Ἰαν.)

Καὶ οἱ παράγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ αὐτὸς δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν· Ὡς Δαβὶδ ἐλέησόν με» (Λουκ. ιη'. 39).

Ἐξω ἀπὸ τὴν Ἱερικῶ «τυφλὸς τις» ἐπαυτῶν ἀκούει θόρυβον καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι διέρχεται ὁ Κύριος ἀρχίζει νὰ ζητῇ τὴν βοήθειάν Του. «Οἱ «παράγοντες», τὸ διερχόμενον πλῆθος, τὸν ἐπιτιμᾷ ἵνα σιωπήσῃ, ἀλλ' αὐτὸς «πολλῶ μᾶλλον» ἐξακολουθεῖ νὰ φωνάζῃ «Ὡς Δαβὶδ ἐλέησόν με», μέχρις οὗ ὁ Κύριος ἀπήντησεν εἰς τὰς ἐπικλήσεις του καὶ τῷ ἐχάρισε τὸ φῶς (Λουκ. ιη'. 35—43). Ἐὰν καὶ ἡμεῖς καταφύγωμεν πρὸς τὸν Θεόν, ἅς μὴ λησμονῶμεν ὅτι, ἀπ' ἧς στιγμῆς θὰ τὸ ἀποφασίσωμεν ὑπάρχουν πλεῖστα ὅσα ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα προσπαθοῦν νὰ μᾶς ἐμποδίσουν καὶ ὅτι χρειάζεται *ἐμμονὴ ἐν τῇ πίστει* διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τοῦ σκοποῦ.

Α'.— Δὲν ὑπάρχει οὐδὲ εἰς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος εἰς

τὴν ζωὴν του δὲν ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν Χριστόν. Ἀλλὰ καὶ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι δὲν συνήντησεν ἐμπόδια εἰς αὐτό.

Εἰς τὰ ἐμπόδια αὐτὰ μερικοὶ ὑπέκνυψαν. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀφήκαν τὴν προσπάθειαν καὶ ἔμειναν ἀβοήθητοι. Καὶ ἄλλοι ἐπέμειναν, καὶ αὐτοὶ εἶνε οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἐνίκησαν εἰς τὴν ζωὴν.

Ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτὸς μας ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερον ἐμπόδιον διὰ νὰ θέσωμεν εἰς ἐφαρμογὴν ὅτι ἢ ψυχὴ μας αἰσθάνεται ὡς ἀνάγκην, διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐγωῖστικὸς, τὰ θέλει συνήθως «ὄλα ἰδικά του».

Ἀλλὰ καὶ οἱ συγγενεῖς μας, οἱ φίλοι μας, οἱ γνωστοὶ μας, παρεμβάλλουν σπουδαῖα ἐμπόδια διὰ ν' ἀνακόψουν τὴν καλὴν μας θέλησιν. Ὅλοι μαζί δὲν κάμνουν τίποτε διάφορον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἔκαμον οἱ περὶ τὸν τυφλόν, οἱ ὁποῖοι... δὲν ἤθελον νὰ ἐνοχλῆται μὲ τὰς φωνάς του ὁ Ἰησοῦς.

Ἄλλοτε πάλιν ἐρχονται αἱ περιστάσεις... Ἀχ! αὐταὶ αἱ περιστάσεις! Ποτὲ δὲν ἐρχονται εὐνοϊκαὶ ὅταν πρόκειται νὰ κάμωμεν κάτι, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ χωρὶς ἀγῶνα!

Β'.— Ὁ πιστεύων ὅτι μόνον ὁ Χριστὸς δύναται ἀποτελεσματικῶς νὰ τὸν βοηθήσῃ κάμνει ὅτι καὶ ὁ τυφλὸς τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ὁποῖος «πολλῶ μᾶλλον ἔκραζε».

Διότι γνωρίζει ὅτι τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα προσέρχονται ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μας, δὲν δύναται ποτε νὰ παρακαμφθοῦν, ἐφ' ὅσον ἐξακολουθοῦμεν νὰ τοὺς ἀποδίδωμεν σπουδαῖαν σημαίαν.

Ὅτι αἱ κακαὶ εἰσηγήσεις τῶν ἄλλων καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν δυσκολαί, ὅταν μὲ τὸν πρέποντα ἀνδρισμὸν ἀντιμετωπισθοῦν, μᾶς κάμνουν περισσότερον ὑπολογισίμους καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη.

καὶ ὅτι αἱ ἀντίξοι περιστάσεις δὲν ὑπερηδῶνται ποτε διὰ καμμίαν ὑπόθεσιν εἰς τὸν κόσμον, χωρὶς ἀγῶνα καὶ ἐμμονὴν.

Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶναι τὸ περίεργον σημεῖον. Παντοῦ ἄλλοῦ ἔχομεν τὴν γνώμην μας, τὴν ἐπιμονὴν μας, τὸ πείσμα μας ἐπὶ τέλους. Εἰς τὰ πνευματικὰ ζητήματα θέλομεν πάντοτε νὰ εἴμεθα... συνετοὶ καὶ δίκαιοι ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας, εὐγενεῖς, εὐχάριστοι καὶ διακριτικοὶ ἀπέναντι τῶν ἄλλων καὶ ταπεινοὶ εἰς τὸ νὰ ὑποτασσώμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς στιγμῆς Ἀκριβῶς δὲ διότι εἶναι τόσον φωτεινοὶ οἱ πειρασμοί, διὰ τοῦτο καὶ εὐκολώτερον μᾶς παρασύρουν μακρὰν τοῦ καλοῦ μας σκοποῦ...

Δὲν ὑπάρχει οἰκρότερον θέαμα ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον παρουσιάζει ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει τὸ θάρρος τῆς γνώμης του καὶ τὸν ἥρωισμόν νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὰς ὥραιας του ἀποφάσεις. Ἐχομεν τὴν ἀπόφασιν νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸν Χριστόν; Γνωρίζομεν ἤδη καὶ τὰ ἐμπόδια. Ἄς μὴ καμφθῶμεν ὑπ' αὐτῶν. «Οὐδεὶς ἐπιβαλὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' ἄροτον καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω εὐθετὸς ἐστὶν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. θ'. 62)

Ε. Γ. Μ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ο παγκόσμιος τάραχος.

Η προσοχή όλων του κόσμου είναι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐστραμμένη μετ' ἀγωνίας πρὸς τὸ ζήτημα τῶν ἐπανορθώσεων, τὸ ὁποῖον ἐφάνη περιπλέξαν ἢ γνωστὴ ἀπροσδόκητος γερμανικὴ δὴλωσις. Καὶ δὲν εἶνε μὲν δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τις ὅποια θὰ ἦεν ἡ ἐξέλιξις τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὡς θὰ ἦτο τολημῶν νὰ ἦεν τις ἀπολύτως αἰσιόδοξος, τόσον δὲν ἐπάσχει καὶ λόγος νὰ ἦεν καὶ ἀντίτως ἀπαισιόδοξος. Τοῦτο ἀφελόμεν πάντες νὰ ἐχώμεν ἔπ' ὄψιν, ὅτι τὸ χειρότερον σπανιότατα συμβαίνει. Καὶ διὰ νὰ μὴ συμβῇ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, πρέπει πίστη δυνάμει νὰ μὴ τὸ θέλη ἀπολύτως κενεῖς αὐτὸ τὸ χειρότερον.

Ἡ μὲν καὶ ἡ δέ.

Ἐν ἐποχῇ, καὶ ἦν, κατὰ τεκμηρίων τοῦλάχιστον, πάντα τὰ κατὰ κόσμῳ πᾶσι τὰς ἀποκηρῆξεως τοῦ πολέμου καὶ τῆς μοιμοποιήσεως τῆς εἰρήνης, ἐξ ἀφορηῆς τῆς ἀγγελίας τοῦ θανάτου τοῦ ἐγενεθέντος τῆς χειροβομβίδος ὁ κόσμος ἐκέθη ὅποια θὰ ἦτο ἡ ἀνθρωπότης ἐὰν οἱ αἱ ἐπὶ μέρους ἰδιογενεῖαι ἐχρησιμοποιοῦν τὰ φυσικὰ δῶρά των ἐπὶ ἠθικῇ βελτιώσει τῆς ἀνθρωπότητος. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου πολέμου μόνον οἱ σύμμαχοι ἐχρησιμοποίησαν ἑπτακόσια πενήκοντα ἑκατομμύρια χειροβομβίδας διὰ νὰ προσετήσουν τὸν θάνατον εἰς χιλιάδας ἀνθρώπων. Ἄλλ' εἶνε καὶ τοῦτο μία ἀπὸ τὰς διαφορὰς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς θρησκείας· ὅτι ἡ μὲν, ἀποβάνουσα ὄργανον καὶ τοῦ κακοῦ, ὡς τοιαύτη καθίστασται πρὸς ἐξουσίαν ἡθροῦς καὶ ἰβρίζει τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἡ δέ, πάντοτε μόνον τὸ καλὸν ἐξυπηρετοῦσα εἶνε δημιουργὸς τῆς ὠραιότερας ζωῆς καὶ ἐξυψοῖ καὶ ἐξενεργεῖ τὸν ἄνθρωπον.

Κοινωνικὴ λειτουργία.

Ὁ κ. πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως ἐν προσήατον πολιτικῷ λόγῳ ἐπέμνησεν εἰς τοὺς ἔχοντας τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐπορίαν ὅτι χρησιμοποιοῦντες λογικῶς καὶ σκοπίμως πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον τὸν πλοῦτόν των ἀσχοῦν κοινωνικὴν λειτουργίαν καὶ ὡς ἐποχρῶσιν μὲν πρὸς τὸ σύνολον, ἀλλὰ καὶ ὡς καθήκον πρὸς τὸ ἀτομικὸν των συμφέρον. Προάγματι, ἐφ' ὅσον ἡ ἀτομικὴ εὐτεχνία, ἰδιαίτερα σήμερον, ἀσφαλιζέται νομιμώτερον ἐν τῇ ἐνημερίᾳ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, δὲν ἐπάσχει ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ του μεγαλύτερος καὶ καταστρεπτικώτερος εἶτε ἀπὸ τὸν χρύπτοντα φανατικῶς τοὺς θησαυροὺς του γυλιόχρονον, εἶτε ἀπὸ τὸν σκορπίζοντα τὸν πλοῦτόν του πρὸς θεράπειαν πολυδαπάνων ἐγώστικῶν ἰδιοτροπιῶν ἔξω μάλιστα τοῦ πλαισίου τῆς κοινωνίας εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκει. Αἱ τοιαῦται πολλὰ κλείσται ἢ ἐν αὐτῷ ὄντι ἀποικταί φύσεις κατεργάζονται τὸ κοινωνικὸν σύνολον τὴν δευτεχνίαν, τὴν ὁποίαν αὐτοὶ πρῶτοι θὰ αἰσθανθῶν ὀδυνητοτέραν.

*

Ἐν τοῖς τελευταίοις φύλλοις (51—52) τοῦ «Ἄπ. Βαρνάβα» τῆς Κύπρου δημοσιεύεται ὕμνος τοῦ Ρωμανοῦ εἰς τὴν Χριστοῦ γεννησιν· ἀνευρεθεὶς ἐν ἀρχαίῳ βυζαντινῷ

κώδικι (ἀριθ. 1041) ὑπὸ τοῦ σεβ. πατρ. Λεοντοπόλεως κ. Σωφρονίου. Ὁ ὕμνος οὗτος εἶνε κοντάκιον ψαλλόμενον τῇ ἐπαύριον τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων, τοῦ ὁποίου τρεῖς μόνον στροφαὶ ἦσαν μέχρι τοῦδε γνωσταί. Δημοσιεύεται ὡς «δείγμα τῆς ἀξίας τῶν ἀπολεσθέντων ἔργων τοῦ κορυφαίου τῶν ποιητῶν».

*

Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Ὀπτικῆς (Παρισίων) Κ. Φαμπρι ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου ἐπὶ τὴν ἠθικὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος ἐγνωμάτευσεν ὅτι ὄντως ἡ ἐξάπλωσις τοῦ ἐπιστημονικοῦ πνεύματος ἐξυψώνει ἠθικῶς τὸν ἄνθρωπον. Τοῦτο ἠμφεσβήτησεν ὁ Κ. Νόρδμανν. Κατ' αὐτόν, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἠθικὴ ἢ ἠθικὴ προόδος καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ προόδος οὐδὲν τὸ κοινὸν ἔχουν, καίτοι δὲν ἀποκλείονται βεβαίως, ἀλλὰ δεοντολογικῶς θὰ ἔπρεπε νὰ συνεξαρτῶνται. Καὶ ὁ διάσημος μαθηματικὸς Poincaré εἶχεν ἀπαφανθῆ ὅτι καὶ γνώσεις δὲν κἀννοῦν ἠθικώτερον τὸν ἄνθρωπον.

*

Ὁ Heinrich Mann γράφων περὶ τῆς εὐθύνης τῆς πέντας καὶ διαπιστῶν ὅτι ἡ εὐθύνη τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλουν εἰς τοὺς συγγραφεῖς τὰ ἔργα των οὐδέποτε ὑπῆρξε τόσον μεγάλη ὅσον σήμερον, καταλήγει εἰς τὴν σύστασιν ὅτι «ἐπειδὴ ὑπάρχει εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἰσχυρὰ τάσις ὅπως τὴν ἀπειλήν τοῦ πολέμου, ἣτις ἐπεκράματι πάντοτε ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἀντικαταστήσῃ ἡ εἰρήνη, ἡμεῖς οἱ συγγραφεῖς ὀφείλομεν δι' ὅλων τῶν μέσων, ἅτινα διαθέτομεν, νὰ βοηθήσωμεν τοὺς ἰδεολόγους ἐν τῷ ἀγῶνι των πρὸς κατάργησιν τῆς θανατηφόρου μάστιγος».

*

Ὁ πατὴρ Dom O. Rousseau ἐν τῷ «Irenikon» ὑπὸ τὸν τίτλον «Russes et occidentaux» (Οἱ ῥῶσοι καὶ οἱ δυτικοὶ) προσπαθεῖ νὰ ψυχολογήσῃ τὴν διαφορὰν ἣτις ὑπάρχει μετὰ τῶν δυτικῶν λατίνων καὶ τῶν ὀρθοδόξων ῥώσων διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν εφεκτικότητα τῶν δευτέρων. Οἱ Ῥῶσοι—λέγει—γενικῶς θαναμάζουσι τὸν χριστιανισμόν μας, ἐπαινοῦν τὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐκκλησίας μας καὶ ἐκτιμοῦν μάλιστα τὰς πεποιθήσεις καὶ τὸν ζήλόν μας, ἀλλὰ διαβλέπουσι ὑποκριτικὴν μένην ἐν ἡμῖν μίαν ἔφρασιν δεσποτείας, κατακτικὰς διαθέσεις, μίαν πρὸς αὐθεντία, τῶν πρὸς τὸ κυβερνᾶν, ἕνα νομιμόν. Παρὰ τὸ προσοπιτικὸν δογματικὸν πρωτεῖον τοῦ Πάπα ὅτι φοβοῦνται περισσότερο εἶνε τὸ πρωτεῖον τῆς Δύσεως ἐλαυνόμενης ὑπὸ κατακτητικῆς ἀλαστονείας. Ὁ σ. ὁμολογεῖ ὅτι λόγω τῆς συνειδήσεως τῶν «πλεονεκτημάτων» τῆς Ἐκκλησίας των καὶ τοῦ κληρονομηθέντος ὑπ' αὐτῶν δυτικοῦ αὐθεντικοῦ πνεύματος ἐμφανίζονται ξένοι πρὸς τοὺς ῥώσους καὶ ἐν ταῖς πρὸς αὐτοὺς σχέσεσι παρουσιάζονται μᾶλλον ὡς ἀνεχόμενοι αὐτοῦ ἐν πνεύματι συγκαταβάσεως, ὅταν δὲ ὑπόσχωνται εἰς αὐτοὺς ἀκεραιότητα τοῦ θρησκευτικοῦ των πολιτισμοῦ δὲν καθίστανται πιστευτοί. Διὸ καὶ καταλήγει τὴν ἀνάγκην νὰ δημιουργήσῃ μίαν ἀτιμώπαιραν εὐδοκίαν εἰς διευκόλυνσιν τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσεως καὶ ἀνακάθαρσιν τῆς οὐσίας τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τῶν καιρικῶν ἱστορικῶν μορφῶν καὶ ἐπιφραμάτων ἵνα καταστῇ εὐπροσάρμοστος πρὸς πάντας τοὺς πολιτισμούς.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐπαναλαβούσα τὰς ἐργασίας αὐτῆς ἡ Ἱερά Σύνοδος συνήλθε τὴν ἐβδομάδα ταύτην εἰς τρεῖς συνεδρίας. — Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνελευσθεῖσα τὴν παρελευσθεῖσαν Τρίτην εἰς εἰδικὴν σύσκεψιν ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπῇ ἐμελέτησε τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐπιτροπικοῦ Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ὑποβληθέντα εἰς τὴν Βουλὴν ἐκκλησιαστικὰ νομοσχέδια καὶ ἀπεφάσισε νὰ ζητήσῃ τὴν τροποποίησιν ὀρισμένων

διαταξέων. Ἐπίσης ἐμελέτησε καὶ τὸ καταρτισθὲν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ διάταγμα περὶ τῶν μητροπολιτικῶν γραφείων καὶ ὑπέδειξε ἀπαραιτήτους τινὰς καὶ ἀναγκαίας τροποποιήσεις.

—Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἔθηκε τὸν θεμέλιον λίθον νέου μεγαλοπρεποῦς ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις μέλλει ν' ἀνεγερθῆ εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ Μ. Βασιλείου ἐκ κληροδοτήματος Π. Πετροπούλου, οὗτινος τῆς διαθήκης ἐκτελεστής εἶναι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος.

—Τὴν 7ην τρ. μ. ἀπεδημήσε πρὸς Κύριον ἐν ἡλικία 90 ἐτῶν ὁ ἐπὶ ἡμῶν περίπου αἰῶνος θεαρέστως ἐφημερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ Ἁγίου Γεωργίου Κυψέλης Ἀθηνῶν Γεώργιος Καλλιτεράκης. Τῆς κηδείας αὐτοῦ προέστη ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος, ἐπικήδειον δὲ λόγον ἀπήγγειλεν ὁ ἀρχιμ. Πορφύριος Κυριακίδης.

—Ὁ σεβ. μητροπολίτης Σιατίστης καὶ Σισανίου ἀπαντήσας εἰς σχετικὸν ἔγγραφον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπληροφόρησε τὰ ἑξῆς: «Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 3116 ὑμετέρου ἐγγράφου γνωρίζω τῇ ἀγία καὶ ἱερᾷ Συνόδῳ, ὅτι ἐκ καταγγελίας εἰς τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν Κοζάνης ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐν τῷ συνηθῶσι Πεπονιάς τῆς ταπεινῆς μου παροικίας ὑπῆρχον ἀρχαῖά τινα χριστιανικὰ κειμήλια 1) εὐαγγέλιον ἐπὶ μεμβράνης, 2) ἐπιτάφιος κεντητὸς καὶ 3) κεντητὴ εἰκὼν παριστάσα χερουβεὶμ ἐν εἰδει ἐπιγονατίου. Ταῦτα ἐξηφανίσθησαν ἐκ τοῦ τουρκικοῦ τζαμίου, τὸ ὅποιον χρησιμοποιοῦν οἱ πρόσφυγες τοῦ συνηθῶσι ὡς ναόν. Μετέβην ἐπὶ τόπον, ἵνα ἐξακριβώσω τὴν ἀληθειαν, ἀλλ' ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν δύο μερίδων, εἰς ἃς εἶναι διηρημέναι αἱ ἐνεήκοντα περίπου οἰκονόμειαι τοῦ συνηθῶσι, δὲν κατώρθωσα νὰ συναγάγω τι τὸ θετικόν. Τὸ πιθανώτερον εἶναι, ὅτι ἐπωλήθησαν εἰς ἀρχαιοκαπήλους καὶ δὴ εἰς εὐτελεστάτην τιμὴν, διότι οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν φαίνεται ἔχων περισσεῖαν χρημάτων. Μόνον τὸ ἐξαπτερόν χερουβεὶμ εὐρέθη, ἀλλὰ καὶ περὶ αὐτοῦ λέγεται, ὅτι δὲν εἶναι τὸ ἴδιον, ἀλλ' ὑποκατεστάθη τὸ πρῶτον παρ' ἄλλου. Πάντως τὴν ἀληθειαν θὰ ἐξακριβώσῃ ἡ εἰσαγγελία, ὅποτε θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ παρασχη ἀκριβεστέρως πληροφορίας.

— Προκειμένου νὰ παρασχεθῶσι πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Ἐθνικῆς Οἰκονομίας αἱ ζητηθεῖσαι πληροφορίες, ἵνα χρησιμοποιηθῶσι διὰ τὴν ἐκδοθησομένην ὑπ' αὐτοῦ Στατιστικὴν Ἐπετηρίδα, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος παρεκάλεσε τοὺς ἱεράρχας ὅπως πληροφορήσωσιν αὐτὴν α') ποίᾳ εἴναι ἀκριβῶς ἡ μητροπολιτικὴ αὐτῶν περιφέρεια, καὶ δὴ ποίᾳ ἐπαρχίᾳ περιλαμβάνει ἐξ ὁλοκλήρου καὶ ποίᾳ ὀνομαστικῶς κοινότητος, ἐφ' ὅσον περιλαμβάνει καὶ μέρος ἄλλης ἐπαρχίας, καὶ β') ποῖος εἶναι ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν ὑφισταμένων ἐνοριακῶν ναῶν, καὶ δὴ τῇ 30ῇ Νοεμβρίου 1931. Ἐὰν δὲ ἐν τινι μητροπόλει περιλαμβάνονται ὀλόκληροι δῆμοι, δύναται νὰ ἀναφέρωσι τὰ ὀνόματα μόνον τῶν ἐξ ὁλοκλήρου περιλαμβανομένων δῆμων, ἐκ δὲ τῶν τμημάτων τῶν δῆμων ὀνομαστὶ ἐκάστην κοινότητα, περιλαμβανομένην εἰς τὴν μητρόπολιν. Ἡδὴ συνεκεντρώθησαν ἱκαναὶ ἀπαντήσεις.

—Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Μυτιλήνης ὅτι τῇ Κυριακῇ μετὰ τὰ Χριστούγεννα ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ πρωτομάρ-

τυρος Στεφάνου ἐτελέσθη ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς πρωτευούσης μετὰ πολλῆς μεγαλοπρεπειᾶς ἡ ἀρχαία λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ὁποῖαν παρηκολούθησαν αἱ ἀρχαὶ τῆς νήσου καὶ πλήθος κόσμου πληρῶσαν τὸν ναὸν ἀσφυκτικῶς. Ἱεουργεῖ ὁ σεβ. μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰακώβος μετὰ 8 ἱερέων καὶ 4 διακόνων, κατὰ τὴν λειτουργίαν δ' ὠμίλησεν ὁ γραμματεὺς τῆς ἱ. μητροπόλεως κ. Κλεόμβροτος περὶ τῆς σημασίας τοῦ χριστιανικοῦ μαρτυρίου. Εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ εἶχε στηθεῖ ἐξέδρα φέρουσα δύο μικρὰς κλίμακας, μίαν πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἑτέραν πρὸς δυσμὰς, εἰς ἀναπαράστασιν τοῦ ἀρχαίου ἀμβωνος, πρὸ αὐτῆς δ' ἦσαν τοποθετημένοι οἱ θρόνοι τοῦ ἱεράρχου καὶ τῶν πρεσβυτέρων. Ἀπὸ τῆς ἐξέδρας ταύτης ἀνεγνώσθησαν τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ Ἀποστολὸς καὶ αἱ λοιπαὶ περικοπαὶ ἐκ τῆς Ἁγίας Γραφῆς.—Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῶν ἑορτῶν τῆς γεννήσεως τοῦ Κυρίου, ὁ σεβ. μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰακώβος ἀπέλυσε μακρὰν ἐγκύκλιον ἐν ἣ ἑτόνιζε τὴν ἄμεσον ἀνάγκην τῆς ἐφαρμογῆς τῶν χριστιανικῶν διδασμάτων περὶ τῆς ἀλληλοβοηθείας καὶ ἀλληλεγγύης τῶν χριστιανῶν πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ μεγάλου κινδύνου, τὸν ὁποῖον διατρέχει ἡ ἀνθρωπότης συνεπείᾳ τῆς παγκοσμίου σοβαρᾶς οἰκονομικῆς κρίσεως.—Ὑπὸ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Μητροπόλεως Μυτιλήνης ἀριθμοῦνται ἤδη ἄνω τῶν 1.000 μαθητῶν διωργανώθησαν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων διάφοροι θρησκευτικαὶ ἑορταὶ αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν ἐξόχως συγκινητικαί. Οὕτω κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ νέου ἔτους οἱ μαθηταὶ περιήλθον ἐν σώματι καὶ ἐν ἀπολύτῳ τάξει τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς τῶν κωμοπόλεων καὶ χωρίων τῶν, ψάλλοντες μελωδικώτατα διάφορα θρησκευτικὰ ἄσματα, δι' ὧν προῦκάλεσαν τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν χαρὰν εἰς τοὺς γονεῖς των. Τὸ προῖον τοῦ συλλεγέντος χρημ. ποσοῦ, ἀρκετὰ ἱκανοποιητικόν, διετέθη ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν. Κατ' ἄλλας δ' ἑορτίους συγκεντρώσεις διενεμήθησαν γλυκύσματα καὶ ἄλλα δῶρα εἰς τοὺς ἀπόρους μαθητὰς τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Βουκουρεστίου ὅτι ὁ νέος Μητροπολίτης Αὐστραλίας κ. Τιμόθεος πρὸ τῆς εἰς τὴν λαχοῦσαν αὐτῷ ἐπαρχίαν ἀποδημίας μεταβὰς εἰς Βουκουρεστίον πρὸς τακτοποίησιν των καθ' ἑαυτὸν, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του ἐγένετο ἀντικείμενον θερμοτάτων ἐκδηλώσεων ἐκ μέρους τῆς ἐν τῇ ρουμανικῇ πρωτευούσῃ πολυαριθμοῦ ὀρθοδόξου ἐλληνικῆς παροικίας ὡς καὶ τοῦ Μακαρ. Πατριάρχου Ρουμανίας καὶ τοῦ ρουμανικοῦ κλήρου. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων ἱεουργήσας ἐπὶ ἀποχαιρετισμῷ τῶν χριστιανῶν του οὐδ' ἐπὶ εἰκοσαετίαν που μετὰ στοργῆς καὶ ἀφοσιώσεως ἐποίμανε, ἐν λόγῳ μεστῷ συγκινήσεως εἶπε τὸν ἑαυτοῦ συντακτῆριον ἐν μέσῳ δακρύων τοῦ ἐκκλησιάσματος, ὅπερ ἐν τέλει γονυπετὲς ἤκουσεν εὐχὴν ἀναγνωσθεῖσαν ὑπὸ τῆς Α. Σ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μακ. Πατριάρχης Ρουμανίας κ. Μύρων, δι' ὃν ὁ ἀπερχόμενος ἱεράρχης ὑπῆρξεν εἰλικρινῆς ἐκπρόσωπος τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας, εὖρε λόγους

ΔΕΛΤΙΟΝ "ΕΚΚΛΗΣΙΑ,"

ΑΙΕΘΥΝΟΥΣΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητής του Πανεπιστημίου

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 80. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. 3
ΜΟΝΗ ΚΑΙ ΜΑΘΗ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΠΡΟΤΕΥΟΥΣΩΝ ΔΡΧ. 100
ΜΑΘΗ ΣΩΡΙΩΝ ΔΡΧ. 80. ΙΕΡΕΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΔΡΧ. 30
ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΚΑΙ ΙΕΡΟΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΔΡΧ. 30

Τὰ πρὸς τὴν «Ἐκκλησίαν» ἐμβάσματα δέον νὰ διευθύνωνται :

Ο.Δ.Ε.Π. Δελτίον «Ἐκκλησία». Γραφεῖα Ι. Συνόδου. Πᾶσα δὲ ἐπιστολὴ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνταξιν δέον νὰ διευθύνηται : Γραφεῖα «Ἐκκλησίας», Ἀρχιεπισκοπῆν.

θερμοτάτους ἵνα ἐκφράσῃ τὴν λύπην ἐπὶ τῷ ἀποχωρισμῷ ἀπὸ πολυτίμου συνεργάτου καὶ φίλου ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ κοινότητι, ἀλλὰ καὶ χαρὰν ὅτι δικαίως ἐπιβράβευσεν αὐτὸν ἡ Μεγ. Ἐκκλησία προορίσασα εἰς ἀνωτέραν διακοσίαν.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ πρώτη Κυριακὴ τοῦ νέου ἔτους (3 Ἰαν.) ὡρίσθη ὑπὸ τῶν ἀγγλῶν ἀρχιεπισκόπων ὡς ἡμέρα εἰδικῆς προσευχῆς ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς ἀγγλικῆς πατρίδος ἀλλὰ καὶ τοῦ κόσμου σύμπαντος, ὑπὲρ ἀπολυτρώσεως ἐκ τῶν σοβαρῶν κινδύνων οἵτινες ἀπειλοῦν τὸν πολιτισμὸν, ἐφ' ᾧ καὶ εἰδικαί εἶχον συνταχθῆ εὐχαὶ διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην περίπτωσιν.

ΑΡΜΕΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μετὰ μακρὰν βραδύτητα ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ἐνέκρινε τὴν ἐκλογὴν τοῦ νέου πατριάρχου τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις ἀρμενίων, οὗ δὲ ἐγένετο ἡ ἐνθρόνησις αὐτοῦ ἐν τῷ ἀρμενικῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Ἰακώβου ἐπὶ παρουσίᾳ ἀντιπροσώπων τῶν λοιπῶν ἐν Ἱεροσολύμοις θρησκευμάτων. Ὁ Πατριάρχης Τορκὸμ φέρεται ὡς εἰς τῶν ἐξεχόντων ἐν πολυμαθείᾳ κληρικῶν τῆς ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας μεταξὺ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἀναφέρεται ἡ ἱστορία τῶν ἐν Ἰνδίας ἀρμενίων καὶ μεταφράσεις γαλλικῶν κλασικῶν ἔργων εἰς τὴν ἀρμενικὴν, εἶνε δὲ λιαν δημοφιλῆς παρὰ τοῖς ὁμοφίλους αὐτοῦ ὡς ποιητῆς καὶ ἐκκλησιαστικὸς ρήτωρ.

ΙΟΥΔΑΙΣΜΟΣ

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν περὶ τὸ ἐν Ἱεροσολύμοις τεῖχος τῶν θρήνων διαφορὰν μεταξὺ τῶν μωαμετανῶν καὶ τῶν ἐβραίων τῆς ἀγίας πόλεως ἐλήφθησαν αἱ ἐξῆς ἀποφάσεις: Τὸ τεῖχος καὶ αἱ συναφεῖς πρὸς αὐτὸ οἰκοδομαὶ ἀπομένονσι ἰδιοκτησία τῶν μουσουλμάνων, οἵτινες καὶ ὀφείλουσι νὰ τηρῶσι τὸ ἔδαφος καθαρὸν.

Οἱ ἐβραιοὶ ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ προσεύχωνται παρὰ τὸ τεῖχος εἰς ὀρισμένας ἐποχάς, καὶ νὰ προσάγωσι δύο τραπέζας πρὸς τὸ τεῖχος, οὐχὶ ὁμῶς καὶ καθίσματα, ἐδώλια, παραπετάσματα καὶ τάπητας. Ἡ συντήρησις τοῦ τεύχους ἀνετέθη εἰς τὴν δημορχίαν.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ἱ. Μητρόπολις Μυτιλήνης,

Χρηθεύσασθαι τῆς ἐφημεριακῆς θέσεως τῆς Κοινότητος Ἱπλείου προσκαλοῦνται οἱ βουλομένοι καὶ οἱ ἔχοντες τὰ ἐκ τοῦ νόμου 5148 προσόντα ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἱεράς Μητροπόλεως αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτούμενων πιστοποιητικῶν, ἵνα μετὰσχῶσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐφημερίου τῆς ὡς ἄνω Κοινότητος. Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 4 Ἰανουαρίου 1932. † Ὁ Μυτιλήνης Ἰακώβος.

Ἱ. Μητρόπολις Μεσσηνίας.

Καλοῦνται οἱ κατὰ τὸν νόμον ἔχοντες τὰ προσόντα ὅπως διορισθῶσιν ἐφημέριοι ἐν τῷ ἐν Καλάμαις ἱερῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, ἵνα ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα πιστοποιητικὰ ἐντὸς δέκα ἡμερῶν. Ἐν Καλάμαις τῇ 23ῃ Δεκεμβρίου 1931. † Ὁ Μεσσηνίας Μελέτιος.

Ἱ. Μητρόπολις Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας.

Ἐχοντες ὑπὲρ ὅψει τὸ ἀρθρον 30 τοῦ νόμου 5148 περὶ τροποποιήσεως τοῦ νομ. διατάγματος τῆς 17 Δεκεμβρίου 1923 περὶ ἐνοριακῶν νικῶν καὶ ἐφημερίων, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς χρεουούσας θέσεις τακτικῶν ἐφημερίων τῶν Κοινοτήτων Βάρνακα—Ἐφημερίου, Ξηρακιάς—Βάλτου, Νέας Ἀβόριανης καὶ Ἄνω Χυσοβίτσης—Τριχωνίας, ὅπως ἐντὸς 15 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς σήμερον ὑποβάλλωσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 32 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἄνω νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἐγγράφα τῶν προσόντων αὐτῶν. Ἐν Ἀθήναις τῇ 12ῃ Ἰανουαρίου 1932. † Ὁ Αἰτωλοακαρνανίας Κωνσταντίνος.

Ἱ. Μητρόπολις Πλωμαρίου (Λέσβου)

Χρεουούσων τριῶν ὁργανικῶν θέσεων ἐφημεριακῶν 1) τῆς ἐνορίας τοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος πόλεως Πλωμαρίου, 2) τοῦ συνοικισμοῦ Μηλιῶν, 3) καὶ τοῦ συνοικισμοῦ Μέσσουνας καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα νὰ καταλάβωσιν αὐτάς, ὅπως μέχρι τῆς 24 Μαρτίου 1932 ὑποβάλλωσιν εἰς ἡμᾶς τὰς αἰτήσεις αὐτῶν καὶ τὰ κατὰ τὸ ἀρθρον 32 τοῦ περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, ἐν οἷς καὶ ἀποδεικτικὸν τῆς φοιτήσεως αὐτῶν εἰς Ἱερατικὸν Φρονιστήριον, ἵνα κηρῶμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογὴν αὐτῶν ὑπὸ τῶν εἰρημένων ἐνοριῶν διὰ χειροτονίαν καὶ διορισμόν. Οἱ ὑποψήφιοι δέον νὰ εἶνε ἐγγαμμοὶ καὶ διὰ μὲν τὴν ἐνορίαν τοῦ ἁγ. Παντελεήμονος ἐν Πλωμαρίῳ δέον νὰ εἶνε πτυχιούχοι τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς σχολῆς ἢ πτυχιούχοι ἱερατικῶν σχολῶν ἰσοδυνάμων τῇ Ριζαρείῳ ἢ πτυχιούχοι διδασκαλείου ἢ γυμνασίου, διὰ δὲ τοὺς συνοικισμοὺς ἀπόφοιτοι ἡμιγυμνασίου, ἢ καταργηθέντος ἑλληνικοῦ σχολείου ἢ κατωτέρων πρακτικῶν σχολῶν. Αἰτήσεις δύνανται νὰ ὑποβάλλωσι πρὸς διορισμόν ἐν ταῖς ὡς ἄνω ἱερατικαῖς θέσεσι ἐντὸς τῆς ὡς ἄνω προθεσμίας καὶ χειροτονημένοι, ἢ δὲ ἐγγαμμοὶ ἱερεῖς ἔχοντες τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζόμενα προσόντα. Ἐν Πλωμαρίῳ τῇ 22 Δεκεμβρίου 1931. † Ὁ Πλωμαρίου Κωνσταντίνος.

Ἱ. Μητρόπολις Θάσου.

Ἡ Ἱ. μητρόπολις Θάσου προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 5148 ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἐντὸς τεσσαράκοντα ἡμερῶν εἰς τὸ μητροπολιτικὸν γραφεῖον τὰ ἀπαιτούμενα ἐγγράφα, προκειμένου νὰ γείνη ἀνακήρυξις ὑποψηφίων ἱερέως διὰ τὴν χρεουούσαν θέσιν τοῦ ἐφημερίου τοῦ χωρίου Μαριῶν. Ἐν Λιμένι Θάσου τῇ 7 Ν)βρίου 1931. † Ὁ Θάσου Γεώργιος.

Τύποις «Φοῖνικος», δδὸς Σταδίου 44, Ἀθήναι